

råde, det folkrikaste tre ombud, femton med större folkmängd hvardera två ombud, och tolf med mindre folkmängd hvardera ett ombud.

Om remiss till lagutskottet anhålles, och torde utskottet ombesörja den närmare formuleringen af de föreslagna ändringarne, som till äfventyrs kan finnas vara af nöden.

Stockholm den 27 januari 1894.

O. B. Olsson,

från Kristianstads län.

N:o 107.

Af herr **A. Hedin**, om *ändring af 7 kap. 3 § strafflagen.*

I nämnda lagrum talas om »kramlåda eller annan dylik bod». En sådan användning i en strafflagstext af ordet »kramlåda» synes gifva vid handen, att det allmänna föreställningssättet vid detsamma fäster en åtminstone någorlunda bestämd betydelse. Så är dock, åtminstone numera, ingalunda förhållandet; och det torde ej på länge hafva varit fallet, kanske ej ens när strafflagen skrefs. I sjelfva verket har ordet »kramlåda» för länge sedan så fullständigt försvunnit ur det vanliga språkbruket, att man näppeligen någonsin hör det, utom vid tillämpning af anförda lagrum eller vid tvist om dess rätta mening. Det torde därför ej gerna kunna bestridas, att ett sådant uttryck, användt i en lagtext, som ej förklarar dess betydelse, är i hög grad olämpligt.

Det är också för Riksdagen väl bekant, att rätta betydelsen af uttrycket »kramlåda eller annan dylik bod» är föremål för mycken ovisshet. Ett nytt exempel härpå är anledningen till denna motion.

I lagutskottets utlåtande n:o 15 vid 1893 års riksdag påpekades, att anledningen, hvarför lagutskottet vid 1862—1863 års riksdag föreslog och rikets ständer godkände tillägget af ordet »dylik» framför »bod» i den af Kongl. Maj:t föreslagna lydelsen af 3 § i 7 kap. af nya strafflagen, var den, att sådana försäljningsställen, som brödbodar, mjölkmagasiner, sockerbagerier och andra dylika butiker, hvaruti en handel drefves, som till rörelsens omfång och art ingalunda vore jemförlig med den, som idkades i egentliga kramlådor, ofta hölles öppna å sabbat, utan att, såvidt utskottet förspott, någon förargelse derigenom åstadkommes. Förändringens syfte var således att från strafflagens förbud mot öppenhållande å sön- eller högtidsdag *undantaga* nyss angifna slag af försäljningsställen.

Nu har emellertid inträffat, att i hufvudstaden ett stort antal »diversehandlande», hvilkas affärer i väsentlig mån falla under den undantagskategori, som 1862—1863 års riksdag ville uppställa, drabbats af åtal och blifvit fällda till böter för öfverträdelse af förbudet mot öppenhållande å sön- eller högtidsdag af »kramlåda eller annan dylik bod».

Men icke nog dermed: dessa talrika åtal hafva (med ett enda undantag) endast träffat diversehandlande — dock ej alla — inom två församlingar, medan deras yrkeskamrater inom öfriga församlingar *icke* antastats af åklagaremakten, ehuru de senare icke mindre än de förra idkat söndagshandel.

Mig synes det vara lagstiftarens pligt att afhjelpa den rättsosäkerhet, hvarom dessa förhållanden vittna.

Det torde emellertid vara synnerligen vanskligt att åstadkomma det önskvärda förtydligandet af 7 kap. 3 § strafflagen medelst en kortfattad bestämmelse, som, med bibehållande af den nuvarande paragrafens hufvudsyfte, derjemte tillräckligt fullständigt och klart angäfvde de undantag från regeln, hvilka kunna finnas böra medgifvas. Lämpligare synes det låta sig göra, att uti en särskild lag, till hvilken strafflagen hänvisade, förtydliga regeln i nämnda lagrum genom uppräknande af de undantag i afseende å vissa slag af varor, som under viss del af sabbatstiden skulle få försäljas. Och då det måhända icke är nödvändigt, att i detta hänseende *alldeles* enahanda bestämmelser gälla inom samtliga kommuner, torde det äfven med något skäl kunna ifrågasättas, om ej i eu sådan särskild lag åt kommunalmyndigheterna må medgifvas rätt att, inom vissa gränser, närmare bestämma om undantagen från regeln.

Jag tillåter mig därför att föreslå, att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för nästkommande riksdag framlägga förslag,

dels till ändrad lydelse af 7 kap. 3 § strafflagen af ungefär följande innehåll:

»Idkar — — — nödtorft. Lag samma vare, om i bod eller annat dermed jemförligt försäljningsställe handel å sabbatstid idkas med andra varor eller å andra timmar än i särskild af Kongl. Maj:t och Riksdagen stiftad lag är medgifvet»,

dels till särskilda lagbestämmelser, hvartill den sålunda ändrade föreskriften i strafflagen komme att hänvisa.

En officiel uppgift om de ofvannämnda åtalen skall jag hafva den äran att öfverlemna till lagutskottet.

Stockholm den 27 januari 1894.

A. Hedin.

N:o 108.

Af herr **A. Petri**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om utredning och förslag till förordning ang. obligatorisk insättning i lifränteanstalt för nyfödda barn m. m.

Sedan flere år tillbaka hafva statsmakterna arbetat uppå att genom förslag till arbetareförsäkringar m. m. lindra inträffande nöd bland de fattigare klasserna, utan att något bestämdt resultat ännu vunnits. Dessa förslag äro dock mer eller mindre begränsade och lemna således ej tillgång för hvar och en att förskaffa sig fördelen af en pension eller lifränta